

Sürgün cezalarına
zırhım işlemez.

H i s t e r i F a n z i n

Vol. 3
Şiir Özel

LETHE

Dark Tranquillity

Tercüme: Kemâl Akyüz

Parçalarıma ayıracak
Unutkanlığın şarabını bahşet bana,
Boşluğun, kudretin ve unutmaların
Tatlı merhemini ve şükranımı kat içine.

Lethe,

Ah Lethe...

Al beni yanına, yıldızlar aydınlatsın

Cennete doğru koştukça ben

Geceler de eşlik eder bana.

Çünkü sen benim kılıcım ve halatım

Sen benim,

Sen benim Lethe'm.

Kobalt akımlarında,

Sen kalbime düşen yıldırım

Delip süz suyunu

Alazlanmış hatıraların.

İstirabın keskin hançerlerindeki

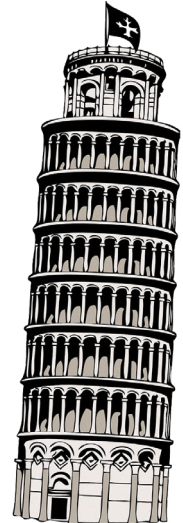
Atardamarlardan aksın,

Pençe misali parmakların beni tekrar öldürsün.

Alıkoy beni, işgal et ve tekrar suçla

Korkudan titrediğim için,

Her anımda yanayım.

Böylece ay ışığının altında temizleneyim,
Ortaya çıkayım, yenilenmiş ve güçlenmiş olarak.
Unutmaların
Tatlı merhemi ve şükranlarıyla huzur bulayım...
Al beni yanına, tek yoldaşım ve rehberim
Parmakların beni boğarken
Sevgine boğulurum...
Çünkü sen, nefret ettiğim hayat
Sen benim...
Sürükle beni aşağı, tutkunun doruklarına
Altımdaki okyanusla,
Gözlerimdeki alevlerle.
Ve bana yaşayabileceğim bir hayat lütfet
Nefret ettiğim hayattan
Beni alıkoymadan...

Torquette

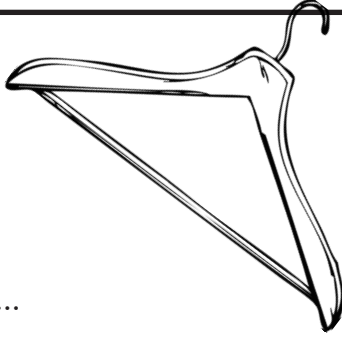

VE NEHİR AKMAZ OLDU

Muhammet Karabacak

Ne sakalar kaldı
ne teknelerin çıkardığı tıkırtılar
Tanrılığını unutan nehirle baş başa kaldık
Nehir sustu, hiçbir suyu taşırmadı
Ve ölüm bir başka mevsim gibi günlerini yaydı saatlerimize
Artık şehrin artıklarını kusup kapkara soluyorum
Kaç trafik lambası kör
Kaç cadde ıssız kaldı
akşamın koyulaşan karanlığında
Sol tarafımdan soluyor
Sol tarafımdan kolonya, korona testleri
Kimseye karşılık gelmeyen isimler
Aralıksız umut çekişmeleri
Parmak uçlarımdan mesajlarına aktarılan
O gözüpek tutkuları hatırlatarak sanki
Artık tanımaz olduğum sokaklarla maskesiz soluyorum seni

Mesele aşk olunca ne işe yararım ki ben
Ne de olsa er geç sonu olacak bu sevgilere doyamayışımızın
Belki ağlayacağım o çocuk tiradımında
ne ölen ne filmi çekilen

yalnız daima ertelenip
kama saplaması sızılar ile
ıtır kokulu gülüşünden çalınan
Belki de kaçacağım oraya
Orası ki
Belki gövde mi gerçekliğe devirir...
Orası ki
Anywhere out of me

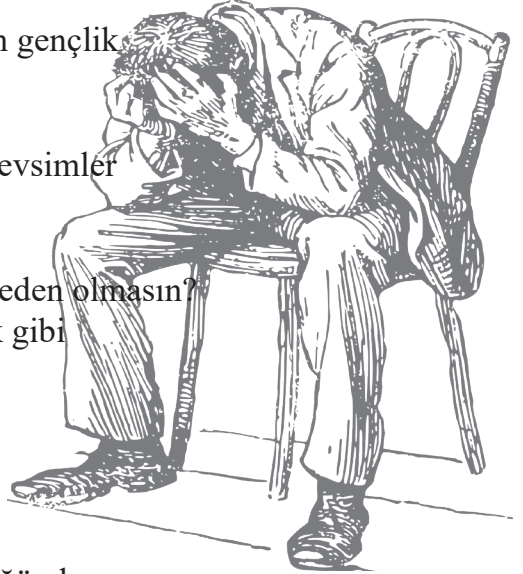
Kuşkudan sırnaşık duygu yoktur işte
Sürükler bilmeye bilmezliği kör kütük
Ama İsa yüzlerce kez tekrarlasın
Aradığımızı bulacağımızı
İnsan aradığını bulduğunu sanan
Ama hiçbir zaman bulamayandır
Ve bulamayışı aslında
vazgeçmeyişinde saklıdır

Çünkü Sevda her türlü anı
üzerinden koşumları alınıp çayırlara salınan bir kırsığa çevirir
Öyle doyasıya yaşamak ister ki insan
İşte sırf bu yüzden
Nasıl oynayacağından habersiz bu oyunu
gecenin içine devrilir
Ve belletir kendini şuramda büyüyen pas
Sırtıma hep geç kalan yağmur
Ve ben de
“ Bu gece en hüzünlü şiiri yazabilirim”
Varsın bulunmasın bilecek nam-u şanını
Varsın hiçbir çiçek rayihası yazılmasın
Ben engin geceden çıkıp

Tüm gitmiş insanları kucaklayabilirim
Sırtıma yüklenmişim geçtiğim tüm kapıları
Tüm sokakları ayağıma yapıştırmışım
Kısaltmadı gecemi baldıranlarla karılan rüzgar
Eşanlımlılar arasından hep seni buldum
Ben bir gölgeye geçirdikçe dişlerimi
Durmaksızın gergin kabloları koparıp koparıp
Gökyüzünün gri yaşmağını yırttım

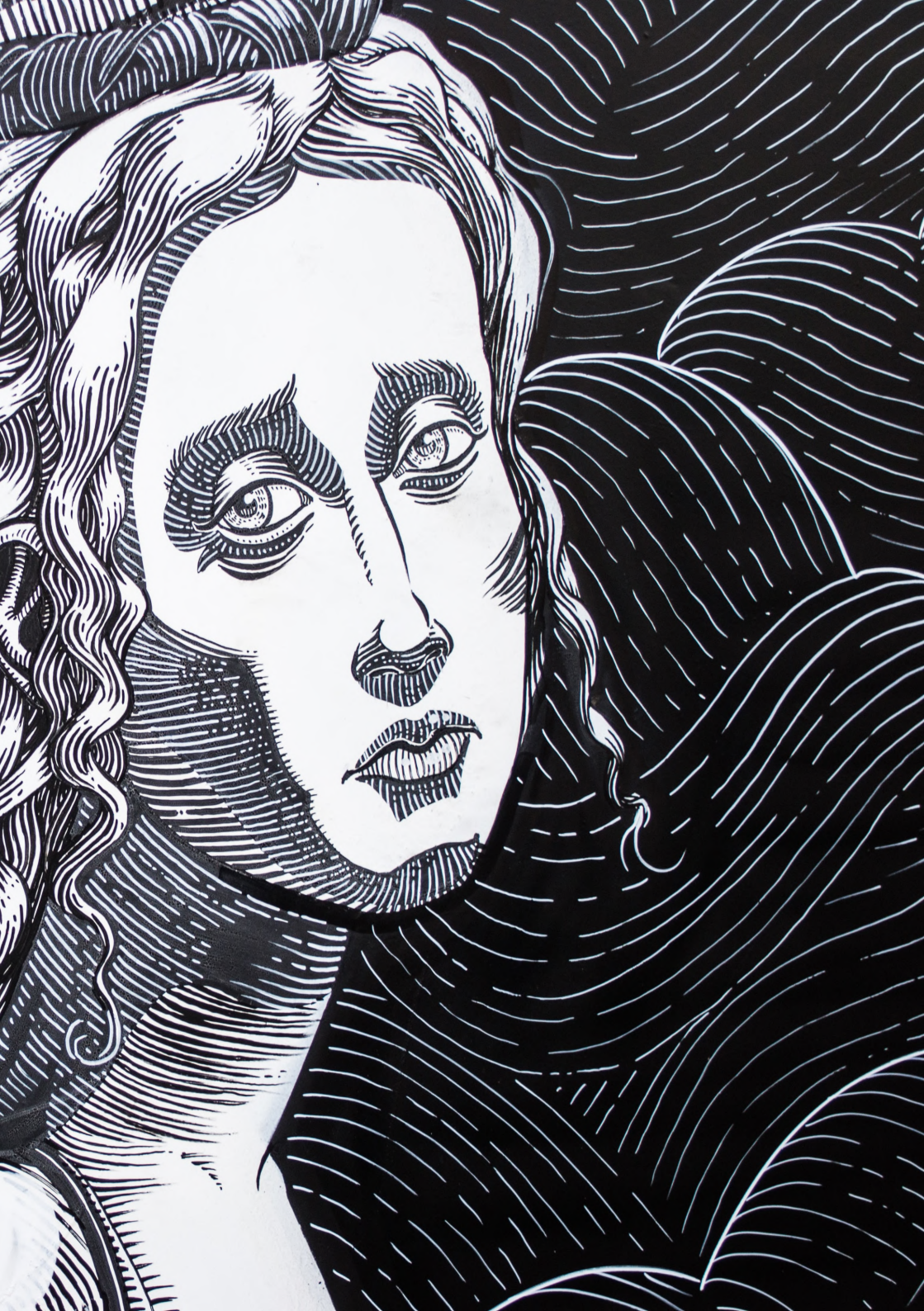
Orada
Eylül'de Nisan'dan farksızdı işte

Kırlar çağıracak mı beni yeniden sonsuz tanyerine
Söyle
Yaşamadan geçtiğini sezdiğim gençlik
Dolar mı kollarını belime
Hiç değilse
Seni hatırlatır mı bir elinde mevsimler
Diğerinde sudan sebeplerle

Mevsimler mi neden olmasın?
Dünyayı yakalamak gibi
bir acelen mi var
Ama kork
çünkü her
şakaklarında taze su
damlalarıyla
odaya döndüğünde
bir teker kalmıştır sabah doğurtmaya
Bir teker
akmayanı unutmaya

Menk Mezi

Kantum

Narod Dabanyan

Sarmamış tepeleri iğdeler, yaseminler ve yıldız çalıları
Tülbente serilmiş kıvrımların
Kıymetlenmiş alnında karat karat biriken ter
Boğulmak pahasına kof battaniyelere sarınmışsın
Sırta kadem basmakta vardiyası biten zebani
vizite başına çektiği bin tesbih nasihat
evcil mahlukatın giritlerine zerk olmuş
Lut kavmini ispiklemeye bedel mırıltıları uyutmuş seni

Velayetini iade etmek isteyen şahıslar
Mahkeme kapılarında boy boy sıralanmış
Rüşünü inkar edebilen kağıttan çocuklar
bir bir çanların tokmaklarına asılmış
Geviş diye getirdikleri aç vârisleri
Leşlerin oyuklarında koloniler kurarken
Etten, kemikten ve kandan imal edilenler
Kıynmış nefse meze olsun diye yaratılmış

Rastlayan yok hala aksine
Defans hattına yaklaşan alimin
var daha demek ki

lağım sularında yeşeren sağ ellerin
kapısını çalmasına
kıyametin

Şeref madalyası takılacağını bilmeden
Medeniyet kuracakları emziren
bir şefkat garibesi olmaktansa
Başkalarına adanmış zamanlarda
Değirmeni çeviren şiş elleri
ve verdiği ilhamla yapılan ekmekleri düşün
Yırtarak geçtiği gırtlaklardan yayılan
kaçak radyo dalgalarıyla
alternatif blog sayfalarıyla
ana akım medyadan arta kalanlarla direnmek
hala mümkün

Yalancılık akla, mızıkçılık iktadara işaret ederken
Kurşun kalemlerin kalbinden yontulan parmak askerler
Taciz zamanlarında altını ıslatan küçük Efrasiyablara
ordunun başına geçmeyi emrediyor

Bahar vakti karanlıktan korktuğunu bilen halkın
Ateşe verdiği karakollar aydınlatıyor geceyi
Ölü berberlerden gebe bir masaldan ziyade
Afyon tekkelerinde uyutulan çocuklar
Ter ve idrar serinliğine ayılıyor
Amonyak kokusuna kör beyinleri
tülbente serilmiş, küf bağlıyor

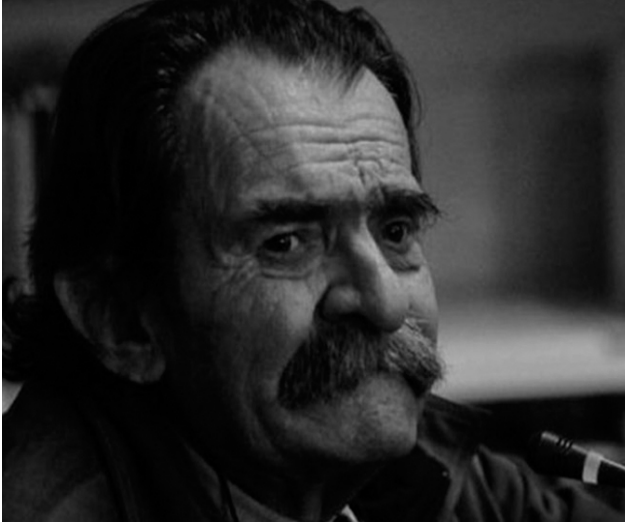
In the midway of this our mortal life,
I found me in a gloomy wood, astray.
Canto I., lines 1, 2.

29.

Tavşan besleyen,
tavşanını bir gün götürüp
tavşan yetiştiren birilerini bulup onlara vererek
terketmeye de hazır olmalıdır---
onlardan, ona iyi bakacakları sözünü aldıktan sonra---
son bir kez dönüp bakmamak için kendini
zorlayarak, alelacele yürüyüp, çekip, gidip--- havuç
tohumlarını da götürüp
denize atıp---¹

52.

Özlem, ayrılıktaki birlikteliktir---
bir o kadar da, birlikteki ayrılış...

Şair, çevirmen
ve felsefeci
Oruç Aruoba
31 Mayıs 2020
tarihinde ara-
mızdan ayrıldı.
Saygı ve öz-
lemle...

1 Aruoba, Oruç. Uzak, Metis Yayınları, 2012. (Her iki alıntı da aynı kaynaktan alınmıştır.)

Toinette

Toinette

May 6.

EDİTÖRDEN

Şiiri her zaman espressoya benzetmişimdir. En yoğun durum ve duyguların özü, tabanı. Bundan ötürü de asla beceremedim yazmayı, çok üzerine düşmediğimi de söylesem yeridir. Ancak hayatım boyunca çok saygı duydum şairlere, ev arkadaşımın “Şairler kadar cesur değilim.” diyerek odalarda dolaşmasına de alıştım. Kendisi çok yetenekli bir şair olsa da benim gözümde, selefiyle arasında ciddi sorunlar oluşmuştu demek ki. Bu durumun çok normal olduğunu ve kendi şiirindeki endişelerini anlamam biraz zaman aldı; her şey gün be gün daha da açığa kavuştu, en nihayetinde de neden kendisini cesur görmediğine dair düşüncelerim netleşmeye başladı. Zira endişelerle örtülü bir hayat yaşıyorduk, öyle derin ve tatsız bir tecrübe ki bu, her anımızı ‘acaba istediğim şeylerden mi bahsediyorum?’ diye düşünmeye harcadık. Bunun cevabını hâlâ bilemiyorum, umarım öyledir. Bahsi geçen şaire, Muhammet Karabacak’a teşekkür ederim; hem bu fanzinde yazdığı hem de ömrü boyunca desteğini esirgemediği için.

Şiir, çevirmeye ve üzerine konuşmaya en korktuğum tür olsa da en özgür kararları vermeme sağlamıştır. Belki de bugün “Ötör Çevirmen!” diye haykırmamdaki en büyük sebep şiir çevirisidir. Kelimelerin fiziğinden ziyade insan zihninde çağrıştırdığı görselleri ve anlamları çevirmek, bunun zorluğuyla baş edebilmek inanılmaz bir haz veriyor bana. Yoksa kim derdi ki; “Engin denizler” ve “Ulu dağlar” aynı hissiyatı uyandırır farklı coğrafyalarda, işte bütün mesele de budur.

Histeri Fanzin, bu ilginç dönemin ruh haline tanıklık edebilmek için yapılanmış bir yayın ürünüdür. Umarız ki yağmurlu yaz günlerinde dört bir yanınıza saldıran her damlacık, Histeri’nin ucuz mürekkebine değer ve eksantrik bir manzara yaratır. Çünkü sanat dediğimiz şey, yaratım kadar yıkımdır.

Kemâl Akyüz

Toinette